

ΜΕΧΡΙ ΣΕΡΙΦΟΥ

[ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ]

ΚΑΙ ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Σεριφῶ ὡς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐν Πάτρῳ, οὐχὶ ἐξόριστος ὡς ἐκεῖνος, (τοῦθ' ὅπερ καὶ σύ, φίλτατε κύριε Σκόκε, θὰ ἐπεθύμεις ὡς καὶ ἐγώ), μετὰ τὴν πρόθεσιν ὅμως νὰ γράψω, οὐχὶ βεβαίως καμμίαν νέαν ἀποκάλυψιν, ἀλλὰ νέον τι διὰ τὸ Ἡμερολόγιόν σου, ἀφοῦ μάλιστα τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ ἀπαίτησίς σου. Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ οὐδεὶς παραλληλισμὸς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἄνω ἁγίου, ὑπάρχει ὅμως φυσικὴ ὁμοιότης μεταξὺ τῶν δύο νήσων. Κάτω ὁ λιμὴν γραφικώτατος καὶ ἀστυροκύανος, ἐπάνω ἡ πόλις ὑψιδυμῆτος καὶ ἀνάντης καὶ ἐπὶ τῆς κερυφῆς ὁ ναὸς τοῦ Θεολόγου στερούμενος βεβαίως τῆς αἴγλης, ὅφ' ἧς περιβάλλεται ὁ τῆς Πάτρου ὁμώνυμος αὐτῶ. Οὐδὲν τὸ ἐφελκύνον τὴν προσοχὴν τοῦ περιηγητοῦ ἐν Σεριφῶ, οὐδὲν τὸ ἐγείρον τὴν περιέργειαν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἐδαφος στεῖρον καὶ γυμνόν, γυμνὸν ἀπὸ παρελθόν καὶ παρόν, γυμνὸν ἀπὸ ἱστορίαν ὡς ἡ Ναζαρέτ πρὸ τοῦ τοκετοῦ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας.

Πρὸ διακοσίων ἐτῶν δυτικὸς τις Ἐπίσκοπος, ὁ Ἰουστινιάνης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰουστινιανῶν, ἐπισκεφθεὶς ἔνεκα τρικυμίας τὴν Σεριφὸν, ἔγραφεν ἐν τῇ ἐκθέσει του, ὅτι εἶδεν ἐν αὐτῇ πολλοὺς χοίρους καὶ πολλοὺς ἱερεῖς ἁμαθεῖς καὶ ἀξέστους. Δὲν ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι ἀνευλαβῶς ἐξεφράσθη πρὸς τὸν ὀρθόδοξον κληρὸν ὁ λογάδας ἐκεῖνος· ἀλλ' οἱ Σεριφῖοι πρέπει νὰ τὸ θεωρήσουν ὡς εὐτυχίαν των, ὅτι οὗτος δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ ὅπως ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου τὴν νήσόν των. . .

Τὰ ὑποζύγια περιμένουν· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τὰ ἀναζητοῦμεν διὰ τοῦ βλέμματος, ἂν ὅχι ἄλλο, διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ἡκιστα εὐαρέστου ἀποπνοίας, ἣν ἀναδίδουν τὰ τετράποδα ὄντα, τὰ ὅποια εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος συναγελάζονται μετὰ τῶν διπόδων. Βαδίζομεν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὕρισκόμεθα εἰς ὕψος 520 μέτρων ἀπὸ τῆς

θαλάσσης καὶ μετὰ ἑτέραν μίαν εἰς τὸν Ἄσπρον Πύργον, λαμπρὸν κυκλωτερές οἰκοδόμημα ἐπὶ θέσεως περιόπτου μεταξὺ Κουταλαῖ καὶ Μεγάλου Λειβαδιοῦ, τῶν δύο παρακειμένων λιμενίσκων ἐν οἷς συγκεντροῦται ὁ ἐξαγόμενος σιδηρόλιθος. Ὁ μαρμάρινος οὗτος πύργος, οὐτινος ἡ βάσις σώζεται κάλλιστα μέχρι ὕψους τινός ὡς καὶ ἑτεροὶ δύο τοιοῦτοι κείμενοι εἰς ἀντικειμένους κορυφὰς ὁρέων, ἐχρησίμευσον πιθανῶς ὡς φυλακεῖα κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους πρὸς ἐπισκόπησιν τῶν καταδίκων, οὓς ἐξώριζον ἐκεῖ καὶ οἵτινες, ὑπῆρχε κίνδυνος, νὰ ποδράσουν ἐκ τῆς θαλάσσης.

Ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ Ἄσπρου Πύργου ὑπάρχει τὸ νεκροταφεῖον τῆς Ἑτχιρείας κτισθὲν ἀναλώμασι τοῦ διευθύνοντος αὐτὴν κ. Αἰμυλίου Γρώμαν, Γερμανοῦ τὴν πατρίδα, ἀλλ' Ἑλληνας τὴν καρδίαν. Ὀλίγιστοι νεκροὶ κοιμῶνται τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τῷ εὐρυτάτῳ τούτῳ χώρῳ, μόνον σύντροφον ἔχοντες τὸν ἐρεϊπωμένον Πύργον, τοῦ ὁποῖου ἡ στυγνὴ ἐσθμὶα προσθέτει μείζονα μελαγχολίαν εἰς τὴν πένθιμον τῶν τάφων σιγὴν. Ἀπέναντι ἡμῶν ὁ δῦων ἥλιος βυθίζεται μετὰ τὸ παμφλεγὲς ἄρμα του εἰς τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ κοίτην, καὶ ἡμεῖς δὲ σπεύδομεν κάτω πρὸς τὸν ὀρμίσκον τοῦ Μεγάλου Λειβαδιοῦ, ἵνα φθάσωμεν ὡς τάχιον εἰς τὸν τόπον τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐθυρίας.

Καὶ ὄντως οἷα ζωὴ ὑπάρχει ἐν τῇ ἀποκέντρῳ ταύτῃ γωνίᾳ τῆς Σερίφου! Πλεῖστοι κατοικίαι τῇδε κάκεισε ἐσπαρμέναι ἐν μέσῳ ἀμπελώνων καὶ ἀγρῶν καὶ περὶ αὐτὰς γυναῖκες ἐνησχολημέναι καὶ φωναὶ παιδίων καὶ ἄσματα νεανίδων καὶ ἐργάται ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς ἐργασίας μετὰ τὸν ἰδιαιτέρον λύχνον εἰς χεῖρας καὶ πλήρης σιδηροκόνεως. Ἡδὴ γυνὴ τις εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας χύνει ὕδωρ εἰς τὸν ἄνδρα της διὰ νὰ πληθῇ καὶ μικρὰ κορασὶς, μετὰ τὸ μάκτρον εἰς χεῖρας, περιμένει ἐγγὺς μετ' ἡθοὺ σοβαρόν, ὅπως ὑποβοηθήσῃ καὶ αὕτη τὸ ἔργον τοῦ καθαισμοῦ. Μετ' ὀλίγον ὁ καταπεπονημένος ἐργάτης θὰ ἀναπαύεται δεχόμενος τὰς θωπείας καὶ τὰς περιποιήσεις τῶν τέκνων του, καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερα ἀνταμειβὴ τῶν μόχθων του, καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγαλύτερα εὐτυχία ἐκείνης, ἣν ὡς ἄρωμα τριγύρω του σκορπᾷ ἡ γελῶσα χαρὰ προσφιλῶν ὑπάρξεων.

Προχωροῦμεν πάντοτε δι' ὁδῶν σιδηροστονῶτων πρὸς τὴν παραλίαν ἔνθα ἡ κίνησις φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον. Ἐνταῦθα οἱ ἄνευ οἰκογενειῶν ἐργάται εἰσρομῶσι θορυβωδῶς ὡς παῖδιά εἰς τὰ ἐστιατόρια, πλήρεις ἀκόμη κονιορτοῦ καὶ μετ' ὄψεως ἀγριωπάς, ἃς προσδίδει αὐτοῖς τὸ φαῖδν τοῦ σιδήρου ἐπίχρισμα. Εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς παραλίας ὕψοῦται περίκομφον τὸ μέγιστον τοῦ κ. Γρώμαν, ἐν τῷ ὁποίῳ εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ ἡμέραν εὐρίσκει ὁ

ἐπισκέπτης ἡγεμονικὴν ὄντως ὑποδοχὴν, ἀφοῦ οὗτος εἶνε ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μεγάλου Λειβαδιοῦ. Δὲν εἶνε ἡγεμὼν μὲ τίτλους καὶ μὲ περγαμηνάς, οὐδὲ κοσμοῦσι τὰ στήθη του χρυσοὺς καὶ παράσημα. φέρει ὁμῶς τὸ ἠθικὸν ἐκεῖνο μεγαλεῖον τὸ ὁποῖον ἀποκτᾷ τις διὰ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἐργασίας. Ἦλθε πρὸ χρόνων εἰς Σερρίφον μόνον ἐφόδιον ἔχων τὸν ἐπιχειρηματικὸν του νοῦν καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν δρεᾶσιν ἣτις χαρακτηρίζει τὴν τευτονικὴν φυλὴν, καὶ ἡδυνήθη μόνος αὐτὸς νὰ φέρῃ ἀληθῆ ἀναστάτωσιν εἰς τὴν ἄστημον ταύτην νῆσον, ἣτις πρότερον ἐφημίζετο διὰ τὴν πτωχείαν της. Ὑπερπενταχόσαι οἰκογένειαι πορίζονται τὸν ἄρτον αὐτῶν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Γρώμαν, χωρὶς νὰ προσθέσωμεν ὅτι συχνότατα ἡ δυστυχία εὕρισκει ἄσυλον παρ' αὐτῷ καὶ τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν. Εἰς τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον εἶχεν ἄλλοτε πολυφίλητον σύντροφον τὴν σύζυγόν του Φαιναρέτην, τῆς ὁποίας ἀκομὴ μετὰ πόνου καὶ εὐγνωμοσύνης ἀναμνησκονται οἱ ἐργάται. Ἀπονέμεμεν φόρον δικαιοσύνης εἰς τὴν εὐώδη ψυχὴν τῆς ἐναρέτου δεσποίνης λέγοντες, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ της ἀπώλεσαν οἱ Σερρίφιοι τὸν προστατὴν αὐτῶν καὶ τὸν παρήγορον ἄγγελον.

Εἶπε ἤδη καιρὸς νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν μεταλλευτικῶν ἔργων, οὐχὶ βεβιαίως διὰ νὰ λάβῃ ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ κολοσσιαίου ἔργου τοῦ κ. Γρώμαν, ὅστις ὁλοκλήρους βουνοὺς ἀνέσκαψε καὶ διέτρησεν ἀναζητῶν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιμονῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης τὸ πολύτιμον μέταλλον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς μάτην ἀνεζήτησαν ἄλλοι προηγούμενοι μεταλλευταὶ καὶ ἄλλαι Ἑταιρεῖαι, οἵτινες ἀλληλοδιαδόχως πᾶσαι ἐναυάγησαν ἐκ τῶν ἀπείρων δυσχερειῶν ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὐρέθησαν. Πλεῖστα στόματα χαίνουσι τῇδε κῆκεῖσε ἀνὰ τὰς ῥαχεὶς τῶν βουνῶν καὶ εἶνε τόσαι ὁδοί, διὰ τῶν ὁποίων ἐξάγεται τὸ μετάλλευμα καὶ αἵτινες ἄγουσιν εἰς ἄμετρον βάθος. Ἐνθυμίζουσιν αἱ ὑπόγειοι αὗται στοαὶ τοὺς τάφους τῶν οἰγυπτίων βασιλέων ἀνὰ τὴν κοιλάδα Babel—Molouk τῆς Ἀνω Αἰγύπτου, οἵτινες κοσμοῦνται θαυμασίως καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν ὑπὸ ἱερογλυφικῶν καὶ ἀναγλύφων, ὧν οἱ ἀπαράμιλλοι χρωματισμοὶ σώζονται μέχρι σήμερον τὸσον ζωηροὶ ὅσον καὶ πρὸ τετρακισχιλίων ἐτών.

Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ὁρμίσκου φθάνομεν εἰς τὸν Ἀλμυρὸν Ποταμόν, ὅστις οὐδ' ἄλλο εἶνε ἢ ὕδωρ ὑπόθερμον ἀναβλύζον ἐκ τινος ὁπῆς παρὰ τὴν βραχὴν ἀκτὴν. Τὸ αὐτοφύες τοῦτο ὕδωρ προσφυλάσας ἐν καταλλήλῳ οἰκίσκῳ ὁ κ. Γρώμαν καὶ κατασκευάσας ἐν κλουτῆρι παρέδωκεν εἰς ἐλευθερὰν χρῆσιν παρὰ

τῷ κοινῷ, καὶ εἶδον πρᾶλυτον παιδίον καὶ γυναῖκα ρευματιῶσαν, ὧν ἡ κατάστασις σπουδαίως ἐβελτιώθη τῇ χρήσει τοῦ αὐτοσχεδίου λουτροῦ. Ἡ γεῦσις τῆς πηγῆς ταύτης εἶνε πικρά, καθότον, βαθέως ἀναβλύζον τὸ ὕδωρ, συμπαρασύρει καὶ μεγάλην ποσότητα θαλασσίου τοιούτου, ἐξ οὗ καὶ ταπεινῶνται ἡ φυσικὴ του θερμότης μέχρις 23°. Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη τοῦ κ. Γρώμαν, ὅστις προτίθεται νάνεῦρον καὶ ἀπομονώσῃ τὸ ἱμακτικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ μετὰ χημικὴν ἀνάλυσιν νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἄλλους λουτήρας, καὶ ἔσεται τοῦτο ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων τὰ ὁποῖα θὰ ἀφήσῃ ἐν Σερίφῳ ἡ εὐεργετικὴ αὐτοῦ δρασίς.

Εἰσερχόμεθα εἰς ἄλλην στοᾶν καὶ κατόπιν ἄλλην καὶ ἄλλην, ἐν αἷς οἱ ἡμίγυμνοι ἐργάται ὁμοιάζουν ὡς ὑποχθόνιοι δαίμονες, καὶ τέλος ἐπισκεπτόμεθα ἄλλην, ταύτην πρὸς τὸν Κουταλᾶν, πρὸς τὸ βάθος τῆς ὁποίας προχωροῦντες φθάνομεν μετὰ ἐπτὰ λεπτῶν πορεῖαν εἰς χάσμα τι φυσικὸν τῆς γῆς, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγὸς ἀνοίγει χαμηλὴν τινα θύραν δι' ἧς κατερχόμεθα ἔρποντες εἰς σπήλαιον σταλακτιτῶν ἀνακαλυφθὲν πρὸ διετίας ὑπὸ τοῦ κ. Γρώμαν καὶ ἄγνωστον πάντῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν σπηλαίων.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάσῃ τις τὴν λαμπρότητα τοῦ σπηλαίου τούτου, ἐν μέσῳ τῆς μυστηριώδους σιγῆς, ἣν διακόπτουσι μόνον αἱ ἐκ τῆς ὀροφῆς καταπίπτουσαι σταγόνες, ὡς ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Fingal ἐν Σκωτίᾳ, ἀποτελοῦσαι ἁρμονίαν τινα ἐξωτικήν, εἶνε ἀδύνατον, λέγω, νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ποικίλην διακόσμησιν τῆς ὀροφῆς ἣν ἐπὶ αἰῶνας ἀπετύπωσεν ἐκεῖ ἡ ἀποκρυστάλλωσις τῶν σταγόνων, προπάντων δὲ τὸ ὁμαλὸν ἐπίσης κεκρυσταλλωμένον δάπεδον, πλημμυρούμενον ὕδατος ὑπὸ τὸν λεπτὸν αὐτοῦ κρύσταλλον, ἀνένδοτον καὶ εἰς μεγαλήτερον βάρος. Πέριξ τοῦ δαπέδου ἡ ἡλεκτρικὴ τοῦ ἀλουμινίου λάμψις ἀντανακλᾶται, ὡς ἐν τινι μυθῶδι χώρῳ, ἐπὶ ὑδατίνης ζώνης ἰσοπέδου πρὸς τὴν λοιπὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον τελευτᾷ πρὸς τὸ ὕδωρ οἶονεῖ διὰ κεντητῆς ἄκρας, ἣν νομίζεις ὅτι ἐφιλοτέχνησεν ἀριστοτέχνης τις τῆς γλυπτικῆς. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἕτερόν τι χαρακτηρίζον τὸ Σπήλαιον τοῦ Γρώμαν, * ὅτι ἐν τινι γωνίᾳ αὐτοῦ ὑπάρχει τράπεζα ἐκ σταλακτίτου καὶ ἐπ' αὐτῆς φύρδην μίγδην

* ΣΗΜ. Νομίζω δίκαιον νὰ εἰσέλθῃ τὸ σπήλαιον τοῦτο εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς Σπήλαιον τοῦ Gromann, καθὼς καὶ ἄλλα σπήλαια ἐν Εὐρώπῃ ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των ἐξ ἀνδρῶν, ὧν ὁ βίος ἐσχετίσθη πρὸς αὐτά. Τοιοῦτο εἶνε καὶ τὸ κατωτέρω τοῦ Baumann, ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τοῦ μεταλλουργοῦ τούτου, ὅστις πρῶτος εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ καὶ περιπλανηθεὶς ἐπὶ δύο ἡμερονύκτια ἐξῆλθε τέλος, ἀλλὰ ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῶν κακουγιῶν ἀπέβηκεν.

ἀγγεῖα πηλῖνα καὶ παροφίδες καὶ τέφρα καὶ ὀστᾶ ζώων, ὧν τινὰ ἀπολιθωμένα, καὶ λύχνοι τοποθετημένοι ἐπὶ εἰσοχῶν ἐν τῇ ὀροφῇ καὶ δακτύλιοι μετάλλιοι ἐπὶ δακτυλοειδῶν προεξοχῶν, πάντα ταῦτα σωζόμενα καλῶς, τινὰ δὲ μόνον ὀπολιθωμένα ὡς εἰς τὸ γερμανικὸν σπήλαιον τοῦ Baumann. Ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς πέριξ ὑδατίνης ζώνης, παρατηροῦμεν κομψὸν ἀγγεῖον ἰσχυρῶς προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ χρυστάλλου, ἐφ' ἧς θέσεως ἀπέθεσεν αὐτὸ ὁ τελευταῖος πίνων ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ὄντως εἶνε θαυμάσιον τὴν γεῦσιν.

Ἦδη ἐγείρεται τὸ ζήτημα εἰς ἃν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ταῦτα εἶνε ἰχνη θυσίας καὶ ἂν πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν τὴν γωνίαν ταύτην «θυσιαστήριον», καθὼς τοιοῦτον ὀνομάσθη καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀντιπάρου, ἐν ᾧ ἐώρτασε κατὰ τὸ 1633 τὰ Χριστούγεννα ὁ Μαρκήσιος Mointel μετὰ τῶν πεντακοσίων συνοδοιπόρων του, ἢ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ταῦτα εἶνε λείψανα ἐστιάσεως κακούργων ἢ καταδιωκομένων (πιθανῶς ἐξορίστων), οἵτινες εὗρισκον ἐκεῖ ἀσφαλέςτατον κρησφύγετον. Κατ' ἐμὲ ἡ τελευταία αὕτη γνώμη εἶνε ἡ πιθανωτέρα ἀφοῦ καὶ τὸ περίφημον σπήλαιον τοῦ Prole ἐν Μεγ. Βρεττανίᾳ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐχρησίμευσεν ὡς θαυμάσιον ἀλλὰ φοβερὸν διαμονητήριον τοῦ ἄνω διαβολῆτος ληστοῦ, ὅστις μάλιστα, λέγουν, τὸ ἐθεώρει ὡς ἐνόχλησιν νὰ ἐξέρχεται βιαζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ κακούργεῖν. Τόσον ἄνετος καὶ τόσον τερπνὸς ἦτον ὁ βίος τοῦ Prole καὶ τῆς συμμορίας του ἐν τῷ ὑποχονίῳ ἐκεῖνῳ τόπῳ. Δὲν γράφει ὁμοῦς ἡ ἱστορία εἰς οὗτος ἔπασχεν ἀπὸ ρευματισμοῦς ἢ εἰς τὸ θηρίον τοῦτο ἦτον ἀπρόσβλητον ἀπὸ πᾶσαν νόσον καὶ ἀπὸ πᾶσαν μαλακίαν.

Ἰδοὺ, φίλτατε κύριε Σκόκε, ὅτι δύναται καὶ ἐκ Σερίφου καλὸν εἶναι, καὶ μάλιστα καλὸν κατὰ πολὺ προτιμώτερον τῶν πυροτεχνημάτων τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐσπέραν τινά, ὡς ἐνθυμεῖσαι, ὅταν ἐν κύκλῳ φίλων ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐκδράμω μέχρι Σερίφου, οἱ πάντες ἀνεκάγχασαν διὰ τὴν ἀφελῆ ἀπόφασίν μου, ἐκτὸς σοῦ καὶ μόνου, ὅστις καὶ ἐπεδοκίμασες πανηγουρικῶς τὴν ἰδέαν μου, σκεφθεὶς ἴσως ἐν σεαυτῷ, ὅτι ἡ ἐκδρομὴ μου αὕτη δὲν ἤθελεν ἀποβῆ πάντῃ ἄκαρπος διὰ τὸ Ἡμερολόγιόν σου, διὰ τὸ ὁποῖον αἰωνίως μεριμνᾷς ὡς οἱ Κινέζοι διὰ τὸν πλοκαμὸν των.

Ἦδη τὸ ἱστορικὸν Πανελλήνιον μεταφέρει ἡμᾶς εἰς Σῦρον διασχίζον θαλασσοχαρὲς τὰ ὑγρά κέλευθα τοῦ Αἰγαίου καὶ καταλειπόντων ὀπισθὲν τοὺς τὰς δροσολούστους ἀκτὰς τῆς Σερίφου, ἐν αἷς τὰ κύματά ποτε ἐξέβρασεν ἐν κίστῃ τὸν μυθικὸν Περσέα μὲ τὴν ποιητικὴν Δανάην. ἦτις τίς οἶδεν, οἷος στιγμὰς τραγικὰς διῆλθεν

ἐν τῇ ξηρᾷ ταύτῃ νήσῳ ὑπὸ τὴν βιᾶν καὶ τυραννικὴν προστασίαν τοῦ Πολυδέκτου.

Καθήμενος ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ ἔχων ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀφρώδη ἀκτὴν, ἐφантаζομένην τὴν ἀτυχῇ ταύτῃ βασιλοπούλῃ ἐπὶ τινος ἀπορρώγος βράχου μὲ λευμένην τὴν κόμην καὶ μὲ περίλυπον τὴν μορφήν, ἀναζητοῦσαν ἐπὶ τοῦ πελάγους μὲ τὰ δακρύθρεκτα βλέμματά της τὸ προσφιλὲς πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐπαναφέρει εἰς τοὺς κόλπους της τὸν περιπετειώδη υἱόν της.

Μετ' ὀλίγον ἡ μυθικὴ νῆσος ἐξηφανίζετο ὡς φασματώδης σκιά εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος καὶ συγχρόνως διελύετο ἡ γλυκεῖα ὄπτασία, εἰς ἣν μὲ ἐβύθισεν ἡ γοητεία τῶν μεμακρυσμένων ἐκείνων χρόνων.

ΑΓΙΣ ΠΥΡΡΟΣ

ὩΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΠΟΔΙΑ καὶ χέρια ἀκίνητα, νεκρὰ ποῦ ζοῦσε ἀκόμα
τὴν ρίψανε κατὰ μεσοῆς τῆς ἐκκλησιάς μὲ πίστι.
Ἰμέρες καὶ νύχτες νηστικὴ ἔς τὴ προσευχὴ ξεχνιέται·
τὰ πόδια πῆραν δύναμι, τὰ χέρια κουνιθῆκαν.

Στ' Ἄγια μπροστὰ ὀλόχλωμη βαρεῖα μετάνοια κάνει
καὶ ὁ παπᾶς ἀκούραστος, ὅλο κ' εὐχὲς διαβάζει
ὁ ἀναγνώστης ἀντικρὺ μὲ τῶνα του τὸ χέρι
κρατᾷ λαμπάδα τρίφωτη καὶ θυμιατὸ μὲ τᾶλλο.

Καὶ τὰ βιβλία τὰ ἱερὰ ποῦ ὅλο γι' ἀγάπη λένε
κι' ὁ ἀναγνώστης τὰ βαστᾷ ὀλάνοικτα μπροστὰ του
τὴν ἴμάθαν ὅλους ν' ἀγαπᾷ μὲ θεϊκὴ ἀγάπη.

Μὰ τώρα ἴμπρὸς ἔς τὴν ἄρρωστη μὲ τὴ χλωμὴ θωριά της
ποῦ κουρασμένη, μυστικὰ, τοῦ στρέφει τὴ ματιὰ της,
ξανοίγει δρόμον ἄγνωστον, στοὺς κόσμους τῆς ἀγάπης.

ΦΑΚ.